03/07/2021

3 Ιουλίου 1959: Η πρώτη φανέρωση του αγίου Ραφαήλ σε όραμα μέρα μεσημέρι

/ Ορθόδοξες Προβολές

Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ ΣΕ ΟΡΑΜΑ

Λανθασμένως έχει καθιερωθεί επισήμως μέχρι τώρα να εορτάζεται στις 3 Ιουλίου η εύρεση των λειψάνων του αγίου ΡΑΦΑΗΛ.

Σύμφωνα με ηλεγμένες πληροφορίες που έδωσαν οι Θερμιώτες Δούκας και Μαρία Τσολάκη, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι μια εβδομάδα μετά την εύρεση των λειψάνων του αγίου ΡΑΦΑΗΛ πήγαν σε λαϊκό πανηγύρι γειτονικού χωριού με την ευκαιρία της εορτής των αγίων Αναργύρων (1 Ιουλίου).

Στις συνοπτικές καταθέσεις που δόθηκαν εκ των υστέρων στη Μητρόπολη Μυτιλήνης, για τα γεγονότα των πρώτων μηνών μετά την εύρεση του Αγίου Ραφαήλ, δεν ελέγχηθηκε η ακριβής ημερομηνία της ευρέσεως. Έτσι, καθιερώθηκε η ημερομηνία 3 Ιουλίου, που όπως προαναφέραμε είναι η ημέρα κατά την οποία εμφανίσθηκε για πρώτη φορά ο Άγιος Ραφαήλ στη Μαρία Τσολάκη, δύο μέρες μετά την επιστροφή τους από το προαναφερόμενο πανηγύρι. Η διόρθωση αυτή γίνεται για λόγους ιστορικής ακρίβειας.

Μπορείτε να διαβάσετε παρακάτω το γεγονός που διαδραματίσθηκε στις 3 Ιουλίου του 1959 από το βιβλίο ”η ζωή εκ τάφων” του Μητροπολίτη Γουμενίσσης κ. Δημητρίου

Ἡ ἀρχή τῶν ἀποκαλύψεων

Οἱ ἐργασίες συνεχίζονταν. Οἱ ἐργάτες ἔκτιζαν τό Ἐκκλησάκι σύμφωνα μέ τό σχέδιο πού χάραξε ὁ Δούκας. Στά μισά περίπου τοῦ κτισίματος οἱ πέτρες τελείωσαν, καί ἔσκαψαν λίγο πιό πέρα γιά νά βροῦν ἄλλες. Σκάβοντας ἀνακάλυψαν βαθειά στό χῶμα κάτι σπασμένα μάρμαρα καί ἐκκλησόπετρες, ὅπως ἔλεγαν. Ἦταν 3 Ἰουλίου 1959, ὅταν προχωρώντας στό βάθος βρῆκαν ἕνα τοῖχο θολωτό μέ ἁγιογραφίες. Ἐπρόκειτο, ὅπως ἀργότερα ἐξακριβώθηκε, γιά τή δεξιά ἀψίδα τοῦ Ἱεροῦ ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Αὐτοί ὅμως, χωρίς νά τό ποῦν σέ κανέναν, ἄρχισαν νά «ξηλώνουν» τόν τοῖχο καί νά βάζουν στήν ἄκρη τίς πέτρες, γιά νά τίς χρησιμοποιήσουν.

Τήν ὥρα ἐκείνη ἀνέβηκε στίς Καρυές ἡ Μαρία Τσολάκη μαζί μέ τόν τετράχρονο γιό της τόν Παναγιώτη, γιά νά φέρει φαγητό στόν ἄντρα της, τόν Δούκα. Βλέποντας τόν ἀρχαῖο τοῖχο μέ τίς ἁγιογραφίες, λυπήθηκε. «Κρῖμα εἶναι, καλέ. Πῶς τόν χαλᾶτε ἔτσι;».

Αὐτοί δέν τῆς ἔδωσαν σημασία. Ἡ Μαρία προχώρησε πρός τό μέρος ὅπου εἶχαν μεταφέρει τήν Ἁγία Τράπεζα ἀπό τό Ἐρημοκλήσι, γιά νά ἀνάψει κανένα κερί. Προχωρώντας, βλέπει ἀπό τό μονοπάτι πού ὁδηγεῖ στά Πάμφιλα νά ἔρχεται ἕνας παπάς. Νόμισε πώς ἦταν ὁ π. Παχώμιος, ἐφημέριος τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, γιατί

εἶχε ἀκούσει ὅτι ἦταν ὑψηλόσωμος, σάν τόν κληρικό πού ἀνέβαινε. Ὅταν τήν πλησίασε, ἡ Μαρία ἔσκυψε νά τοῦ βάλει μετάνοια γιά νά πάρει τήν εὐχή του. Πρόσεξε τότε ὅτι ὁ κληρικός δέν πατοῦσε στή γῆ καί, σηκώνοντας τό βλέμμα της, εἶδε τά μάτια του νά λάμπουν σάν τό φῶς τοῦ ἥλιου. Σαστισμένη φοβήθηκε νά τοῦ φιλήσει τό χέρι καί δέν τοῦ μίλησε. Τόν προσπέρασε, προχώρησε λίγο καί, γυρίζοντας σέ μιά στιγμή νά δεῖ πρός τά πού πῆγε, ἀποσβολώθηκε. Ὁ κληρικός βρισκόταν στήν ἴδια θέση ἀκέφαλος! Ἔντρομη ἔβγαλε μιά φωνή «Παναγία μου!», καί ὁ ἱερέας χάθηκε ἀπό τά μάτια της μέσα σέ μιά λάμψη.

Πανικόβλητη ἁρπάζει τό παιδί καί ἀρχίζει νά τρέχει γιά τό χωριό, ρίχνοντας φοβισμένη ματιές πρός τά πίσω, γιατί τήν ἀκολουθοῦσε ἡ σιλουέτα ἐκείνου τοῦ κληρικοῦ. Οἱ ἄλλοι ἐργάτες μόλις τήν εἶδαν νά τρέχει, εἶπαν παραξενεμένοι στόν ἄντρα της «Ἡ γυναίκα σου τρέχει καί βλέπει καταπόδι της». Ὁ Δούκας ἀνησύχησε κι ἔτρεξε νά τήν προφθάσει. «Γιατί φεύγεις σάν νά σέ κυνηγᾶν καί δέν στέκεσαι νά πάρεις τά πράγματα; Τί ἔπαθες στά καλά καθούμενα;». «Καλά τό λένε πῶς φαντάζει· ἐγώ, μαθές, εἶδα τόν παπά χωρίς κεφάλι» τοῦ ἀπαντᾶ ἐκείνη. «Βρέ, δέν εἶσαι μέ τά καλά σου, διάβασμα θέλεις. Ἐμεῖς δουλεύουμε δέκα ἄτομα, δέν εἴδαμε τίποτε. Ἐσύ θά τόν ἔβλεπες μέρα μεσημέρι;». «Ἐγώ δέν ξανανεβαίνω πάνω. Τό φαγητό νά τό παίρνεις μόνος σου». Αὐτά τά λόγια ἀντάλλαξαν, καί ἡ Μαρία ἀναστατωμένη ἔφυγε τρέχοντας γιά τό χωριό. Σ’ ὅλο τό δρόμο τήν ἀκολουθοῦσε ὁ κληρικός. Στά μισά περίπου συναντᾶ μιά γριά Θερμιώτισσα, τή Σοφία Καρανικόλα, ἡ ὁποία, βλέποντάς την σ’ αὐτήν τήν κατάσταση, τή ρώτησε «Τί ἔπαθες, κόρη μ’; Μήν εἶδες τόν παπά; Αὐτή ἡ Παναγία ἐκεῖ πάνω φάνταζε ἀπό παλιά, ἀλλά κανένας δέν ἔπαθε ποτέ κακό». Ἡ Μαρία ντράπηκε νά τῆς τό πεῖ τήν χαιρέτησε καί συνέχισε τό δρόμο της.

Τό ἴδιο βράδυ εἶδε ἕνα ὁλοζώντανο ὄνειρο, πού ἦταν ἡ ἀρχή τῶν ἀποκαλύψεων. Μιά πανέμορφη μαυροφόρα γυναίκα ἦρθε δίπλα της, ἔβαλε τό κρύο χέρι της στό μέτωπό της καί τῆς εἶπε: «Μαρία, δέν ἔπρεπε νά φοβηθῆς. Αὐτός πού εἶδες δέν ἦταν φάντασμα, οὔτε ὁ παπάς τοῦ χωρίου. Ἦταν ὁ καλόγερος πού ἀσκήτευε ἐκεῖ πάνω καί τόν ἔσφαξαν οἱ Τοῦρκοι. Μιά μέρα θά μάθετε τό ὄνομά του, τήν καταγωγή του καί τά μαρτύρια τοῦ ὅλα. Ἐκεῖ πάνω εἴμαστε δύο χάρες, Παναγία καί ἁγία Παρασκευή. Δέν θέλω κεριά, θέλω καντήλι ἀκοίμητο. Σήκω τώρα καί πάρε τό μωρό σου, πού κλαίει. Ἄλλη βραδιά θά σέ ξαναεπισκεφθῶ, γιατί ἐκεῖ θά ἀρχίσει μεγάλο ἱστορικό. Πολλά θά πάθεις, πολλά θά ἀκούσεις, ἀλλά ἐσύ νά μή λαθέψεις ἀπό τό δρόμο πού σοῦ χάραξα». Μ’ αὐτά τά λόγια, ἡ Παναγία ὑψώθηκε καί χάθηκε.

Ἡ Μαρία ξύπνησε καί ἔνιωθε τήν κρυάδα στό μέτωπό της. Τόσο ζωντανό ἦταν τό ὄνειρο αὐτό, ὥστε ρώτησε τόν ἄντρα της «Μήπως ἄφησες τήν πόρτα ἀνοιχτή; Λίγο πιό πρίν μπῆκε μιά μαυροφόρα μέσα». «Σίγουρα σάλεψαν τά λογικά σου, τῆς

ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Τήν ἡμέρα βλέπεις ἕναν παπά, τή νύχτα μιά μαυροφόρα. Τί θά γίνει μέ σένα;». Ἡ Μαρία δέν ξαναμίλησε, ἀλλά μ’ ἕνα αἴσθημα χαρᾶς καί φόβου ξημερώθηκε μέ τό παιδί στήν ἀγκαλιά της.

Πηγή: Ιερά Μητρόπολη Γουμενίσσης